

การดำเนินชีวิต ตามธรรมบัญญัติ

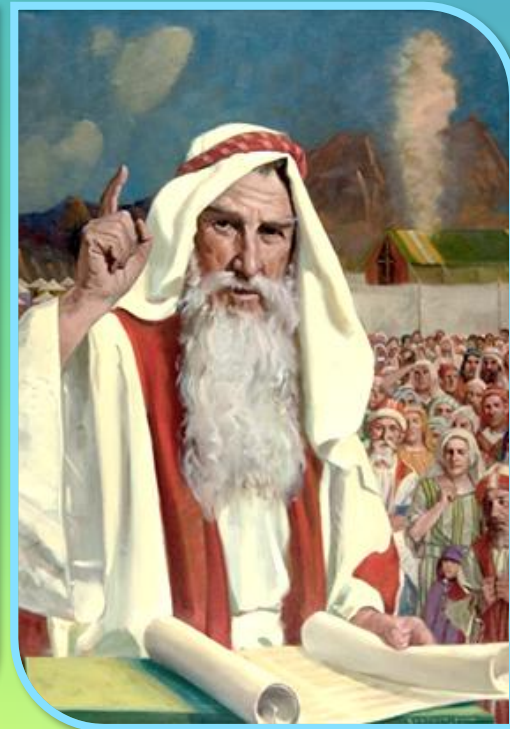

“พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงบอกชนชาติอิสราเอลดังนี้ว่า ‘พวกเจ้าได้เห็นแล้วว่า เราพูดกับพวกเจ้าจากท้องฟ้า ห้ามทำรูปพระใดๆ ไม้บูชา เทียบเท่ากับเรา ห้ามทำรูปพระด้วยเงินหรือทองคำสำหรับตัว” อพย. 20:22-23

หลังจากประกาศพระบัญญัติสิบประการ ประชาชนได้ขอให้โมเสสเป็นคนกลางระหว่างพระเจ้ากับพวกเขา (อพยพ 20:19) นับแต่นั้นเป็นต้นมา พระเจ้าประทานบัญญัติต่างๆ แก่โมเสส และโมเสสได้ถ่ายทอดให้กับประชาชน

บัญญัติเหล่านี้เรียกว่า “ประมวลแห่งพันธสัญญา” มีจุดประสงค์เพื่อควบคุมชีวิตของชาวอิสราเอล ซึ่งดังนั้นก็รวมถึงชีวิตของเราด้วย (โดยปรับให้เข้ากับสภาพความเป็นจริงในปัจจุบัน)

โดยสรุปแล้ว บัญญัติเหล่านี้คือการนำพระบัญญัติสิบประการไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันนั่นเอง

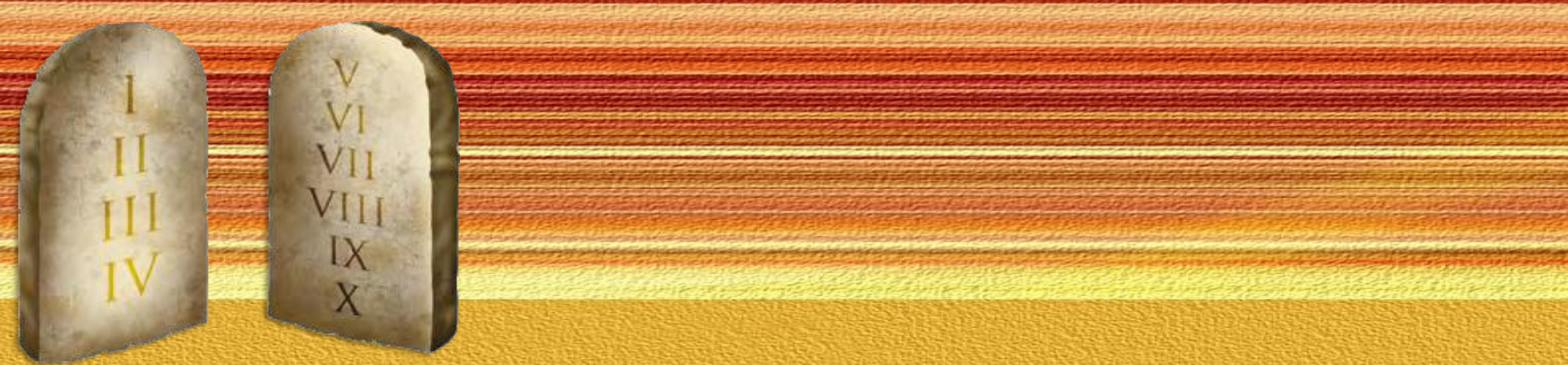

จะดำเนินชีวิตตามพระบัญญัติได้อย่างไร:

- วิธีจัดการกับความรุนแรง (อพยพ 21:1-32)
- วิธีที่จะอยู่ร่วมกันในสังคม (อพยพ 21:33-23:19)
- วิธีที่จะเอาชนะในชีวิต (Exodus 23:20-33)

จะเข้าใจในบทบัญญัติได้อย่างไร:

- กฎเกณฑ์แห่งการแก้แค้น
- การให้รางวัล และการลงโทษ

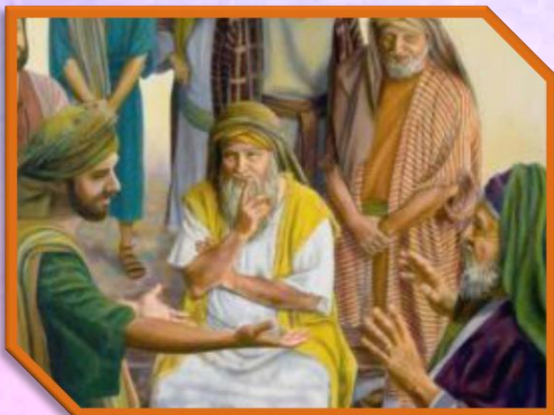
จะดำเนินชีวิตตามพระบัญญัติได้อย่างไร

วิธีการจัดการกับความรุนแรง

“ผู้ใดทุบตีคนหนึ่งให้ตาย ผู้นั้นจำต้องรับโทษถึงตายเหมือนกัน” อพย. 21:12 “

ประมวลพันธสัญญาเริ่มต้นด้วยการควบคุมสามประเด็นสำคัญของสังคมของชาวฮีบรู:

1. การเป็นทาส (อพย. 21:2-11)

- ☐ ทาสที่เป็นชายจะได้รับการปล่อยหลังจากเวลาผ่านไป 7 ปี
- ☐ ทาสที่เป็นหญิง ถ้ายังไม่ได้แต่งงานก็จะได้รับอิสระเช่นกัน
- ☐ และทาสที่เลือกจะยังคงเป็นทาสต่อไป ก็สามารถเลือกเช่นนั้นได้

2. โทษสำหรับการประหารชีวิต (อพย. 21:12-17)

- ☐ สำหรับผู้ที่ฆ่าคนโดยเจตนา
- ☐ สำหรับบุคคลที่ทำร้าย หรือสาปแช่งบิดา มารดา
- ☐ สำหรับผู้ที่ลักพาตัว

3. โทษสำหรับการทำให้บาปเจ็บ (อพย. 21:18-32)

- ☐ จะต้องชดใช้ด้วยเงินหรือทรัพย์สิน
- ☐ ทำให้เกิดการแท้งบุตร ผู้พิพากษา, ฝ่ายผู้หญิง, และสามีของนางจะเป็นผู้กำหนดค่าปรับ

กฎหมายทั้งหมดเหล่านี้มีไว้เพื่อควบคุมการละเมิด และความรุนแรงระหว่างผู้คนด้วยกัน

วิธีที่จะอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างไร

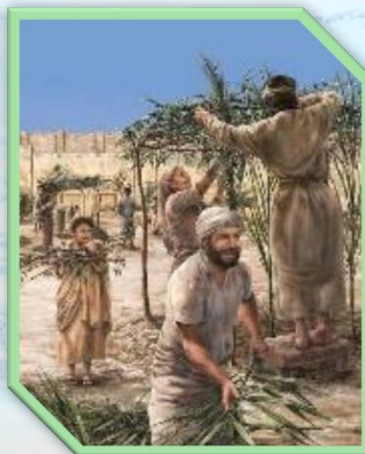
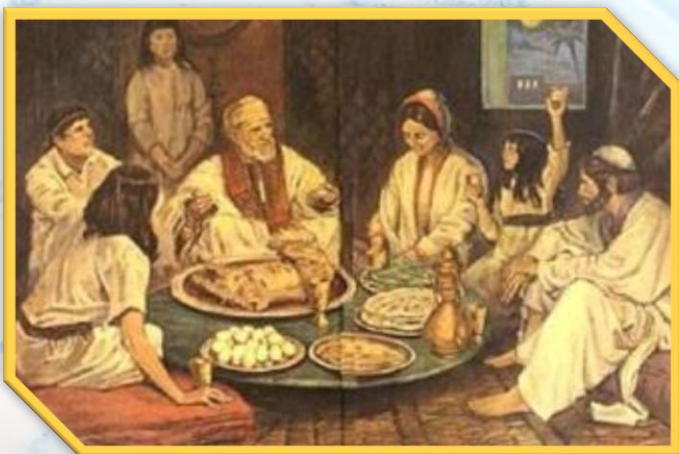
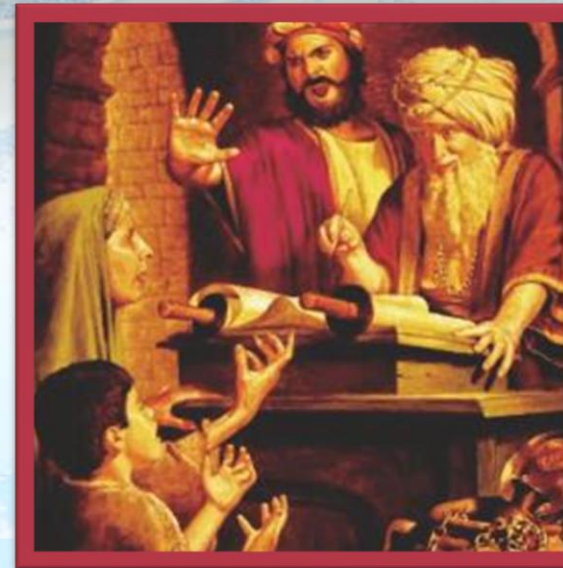
“ถ้าผู้ใดล่วงละเมิดพรหมจารีที่ยังไม่มีคู่หมั้นและหลับนอนกับหญิงนั้น ผู้นั้นจะต้องเสียเงินสินสอด และต้องรับหญิงนั้นมาเป็นภรรยาของตน” อพย. 22:16

พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยที่จะปล่อยให้เรามีเพียงกฎเกณฑ์ “พื้นฐาน” และให้เรานำไปปรับใช้ตามความคิดของเราเอง แต่พระองค์ทรงยกตัวอย่างที่เป็นรูปธรรมเพื่อให้เราสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้อย่างถูกต้อง

ตัวอย่างเหล่านี้รวมถึงการโจมตีของสัตว์ต่อสัตว์ (อพยพ 21:35-36); การให้ยืมและการเช่า (อพยพ 22:14-15); รวมถึงความสัมพันธ์ก่อนการสมรส (อพยพ 22:16) เป็นต้น

เราให้ความสำคัญเป็นพิเศษกับการปกป้องผู้ที่อ่อนแอและด้อยโอกาส และจะไม่อบสิ่งที่ไม่เป็นธรรมแก่พวกเขา นั่นคือ ไม่บิดเบือนความยุติธรรมเพื่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมหรือทำร้ายพวกเขา (อพยพ 22:21-23; 23:2-3, 6)

เนื่องจากเป็นพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับประชากรของพระองค์ กฎเกณฑ์เหล่านี้จึงรวมถึงวิธีที่เราควรปฏิบัติต่อพระองค์ นอกจากวันสะบาโตแล้ว ยังมีพันธะผูกพันที่จะต้องปฏิบัติตามเทศกาลต่างๆ ที่เตือนใจเราถึงการปลดปล่อยเราจากบาป การปกป้องคุ้มครองจากพระองค์ และรวมถึงอนาคตอันรุ่งโรจน์ที่รอเราอยู่

วิธีที่จะเอาชนะในชีวิตอย่างไร

“นี่แน่ะ เราใช้ทูตของเราหน้าหน้าพวกเจ้า เพื่อคุ้มครองพวกเจ้าตามทาง และเพื่อนำพวกเจ้าไปถึงที่ที่เราได้เตรียมไว้” อพย. 23:20

เหตุใดพระเจ้าจึงไม่ประทานแผ่นดินของชาวคานาอันให้แก่อับราฮัม?

“เพราะความบาปชั่วของชาวอาโมไรต์ยังไม่ครบถ้วน” (ปฐมกาล 15:16)

หลังจากสี่ศตวรรษแห่งพระคุณ ชาวคานาอันก็ยังไม่เปลี่ยนแปลงวิถีทางของตน ถึงเวลาแล้วที่จะมอบแผ่นดินนี้ให้แก่อิสราเอล...อย่างสันติ!

(อพยพ 13:17)

หากพระเจ้านำพวกเขาออกจากอียิปต์โดยที่พวกเขาไม่ต้องต่อสู้เอง ทรงแยกทะเลออกเป็นสองซีก ทรงเลี้ยงดูพวกเขาอย่างอัศจรรย์ และนำพวกเขาด้วยทูตสวรรค์ของพระองค์... แล้วพระองค์จะทรงประทานคานาอันให้กับพวกเขาโดยที่พวกเขาไม่ต้องต่อสู้เลยไม่ได้หรือ?

พระเจ้าทรงบอกให้ชาวอิสราเอลต้องทำอะไร

จงฟังพระสุรเสียงของพระองค์ เพื่อที่พระองค์จะได้เป็นศัตรูต่อศัตรูของพวกเขา

(23:21-22)

รับใช้พระเจ้า แล้วพระองค์จะขับไล่โรคภัยต่างๆ ออกไปจากพวกเขา

(23:24-26)

不要去ทำพันธสัญญากับพวกคานาอัน เพราะจะทำให้พวกเขาไปนมัสการพระเจ้าของชาวคานาอัน

(23:32-33)

พระเจ้าบอกกับชาวอิสราเอลว่าพระองค์จะกระทำการใด

พระองค์จะประทานทูตของพระองค์เป็นผู้ปกป้องพวกเขา และจะนำพวกเขาไปสู่การคุ้มครองป้องกัน

(23:20)

ทูตสวรรค์จะนำหน้าพวกเขา และนำพวกเขาเข้าสู่คานาอัน

(23:23)

พระองค์จะส่งความหวาดกลัวมายังชาวเมืองเหล่านั้น

(23:27)

พระองค์จะส่งตัวต่อไปขับไล่พวกเขาออกไปจากแผ่นดิน

(23:28)

พระองค์จะทรงขับไล่พวกเขาออกไปที่ทะเลเล็ก ที่ลอน้อย

(23:29-30)

พระองค์จะทรงมอบพวกเขาไว้ภายใต้ชาวอิสราเอล ตั้งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนจนถึงแม่น้ำยูเฟรติส

(23:31)

“ตลอดหลายยุคหลายสมัย บัญญัติของพระเจ้าได้รับการรักษาไว้ให้เป็นมาตรฐานทางศีลธรรมขั้นสูงสุด สิ่งประดิษฐ์ทางวิทยาศาสตร์หรือจินตนาการของจิตใจที่เปี่ยมด้วยเหตุและผล ล้วนไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าหน้าที่สำคัญในการอยู่ร่วมในสังคมไม่ว่าในทางใดทางหนึ่งนั้น จะไม่มีอยู่ในประมวลกฎหมายนี้ กฎเกณฑ์ของพระเจ้าคือความมั่นคงของชีวิต ทรัพย์สิน สันติสุข และความสุข กฎเกณฑ์เหล่านี้ประทานมาเพื่อรักษาความดีในปัจจุบันและชีวิตนิรันดร์ของเรา”

จะเข้าใจในบทบัญญัติของพระเจ้าได้อย่างไร?

กฎเกณฑ์แห่งการแก้แค้น

“ตาแทนตา ฟันแทนฟัน มือแทนมือ เท้าแทนเท้า” อพย. 21:24

เมื่อพระเยซูทรงเทศนาบนภูเขา พระองค์ทรงยกเลิกกฎแห่งการแก้แค้นหรือไม่ (มัทธิว 5:38-42) ...หรือพระองค์มิได้ทรงยกเลิก?

วลีที่ว่า “ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวไว้ว่า... แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า” ไม่ได้ยกเลิกกฎใด ๆ (พระเยซูทรงใช้วลีเดียวกันนี้สำหรับ “อย่าฆ่าคน” หรือ “อย่าล่วงประเวณี” แต่พระองค์ไม่เคยทรงตั้งพระทัยที่จะยกเลิก) อันที่จริง พระเยซูทรงขยายความ ปรับปรุง และให้ความหมายที่แท้จริงของบัญญัตินั้นอยู่เสมอ

กฎแห่งการแก้แค้นไม่เคยมีเจตนาที่แท้จริงที่ว่าบุคคลจะต้องสูญเสียดวงตาหรือมือไปเพราะได้ทำร้ายผู้อื่น

กฎนี้ถูกบัญญัติขึ้นโดยมีเจตนาเพื่อป้องกันการแก้แค้น ยุติการอาฆาตแค้น และการแก้แค้นโดยไม่ต้องสอบสวนก่อน ผู้พิพากษาต้องประเมินค่าเสียหาย จากนั้นจึงกำหนดและจ่ายค่าชดเชยที่เหมาะสม แนวปฏิบัตินี้เกิดขึ้นเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้คนนำความยุติธรรมมาสู่การตัดสินด้วยตนเอง ความยุติธรรมจำเป็นต้องเกิดขึ้น แต่ต้องสอดคล้องกับบัญญัติของพระเจ้า

รางวัลและการลงโทษ

“ถ้าผู้ใดไม่ได้เจตนาฆ่าเขา แต่เขาตายเพราะพระเจ้าทรงปล่อยให้ตายด้วยมือของผู้นั้น เราจะกำหนดที่แห่งหนึ่งแก่เจ้าให้เขาหนีไปที่นั่น” อพย. 21:13

ความปรารถนาที่จะแก้แค้นยังรากลึกในตัวเรา และมันมักจะมีส่วนร่วมกับความผิดที่เราได้รับเสมอโดยมักจะคิดว่า: “ถ้าเขาทำอย่างนี้กับเรา เราก็จะทำกับเขามากกว่านั้น”

พระเยซูทรงเชื่อเชิญให้เราทำสิ่งที่ตรงกันข้ามกับสิ่งที่เราปรารถนา นั่นคือ การตอบแทนความชั่วด้วยความดี (มัทธิว 5:44) แล้วความยุติธรรมอยู่ที่ไหน? ใครจะชดใช้สิ่งที่ผู้กระทำผิดสมควรได้รับ?

พระเจ้าไม่ได้บอกเราว่าผู้กระทำผิดจะไม่ถูกลงโทษ หรือการกระทำใดๆ จะได้รับการแก้แค้น แต่พระองค์บอกเราอย่างชัดเจนว่าพระองค์จะเป็นผู้แก้แค้น (โรม 12:19-21)

แม้ว่าประมวลพันธสัญญาจะยอมรับการแก้แค้นส่วนบุคคล แต่การแก้แค้นส่วนบุคคลถูกควบคุมโดยการสร้างระบบยุติธรรมเพื่อป้องกันการละเมิด (อพยพ 21:12-13, 22; 22:8-9)

ไม่มีใครสามารถทำหน้าที่เป็นผู้พิพากษา คณะลูกขุน และผู้ประหารชีวิตได้ในเวลาเดียวกัน หากจำเป็นต้องมีการลงโทษ ก็ต้องกระทำผ่านกระบวนการยุติธรรมที่ยุติธรรม และพระคริสต์จะทรงเป็นผู้พิพากษาสูงสุดและเป็นที่สิ้นสุด

“ในฐานะพระผู้สร้างสรรพสิ่ง พระเจ้าทรงเป็นผู้ปกครองเหนือ
สรรพสิ่งทั้งปวง และพระองค์ทรงผูกพันที่จะบังคับใช้กฎของ
พระองค์ไปทั่วทั้งจักรวาล การเรียกร้องสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง
ให้ปฏิบัติน้อยกว่าการเชื่อฟังกฎของพระองค์ ย่อมเท่ากับการ
ทอดทิ้งพวกเขาให้พินาศ การไม่ลงโทษการฝ่าฝืนกฎของ
พระองค์ ย่อมเท่ากับการทำให้จักรวาลสับสน กฎศีลธรรมคือ
เครื่องป้องกันของพระเจ้าระหว่างมนุษย์กับความบาป ดังนั้น
พระปัญญาอันไร้ขอบเขตจึงได้วางความแตกต่างระหว่างความ
ถูกต้องและความผิด ระหว่างบาปกับความบริสุทธิ์ไว้เบื้องหน้า
มนุษย์อย่างชัดเจน”

EGW (The Signs of the Times , June 5, 1901)